

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

UN PLAN DE SALVACIÓ.

ON dos senyors seguts a un banch del Parque los que parlan. Pero hi ha un altre personatge que no parla fins al final: quan siga hora ja 'l sentiran.

Dels dos senyors l' un era progressista, are no es res... ha rebut tants desenganys qu' está convensut de una cosa no més: de que Espanya no té remey.

Se diu Baldiri, y preocupat ab las desdixas de la patria, devegadas, estant tot sol, pronuncia sempre 'l mateix monólech, que s' enclou únicament en dos paraulas:

—¡Pobra Espanya!... ¡Pobra Espanya!... Y té a la cara l' expressió dels seus pensaments. Sempre está trist: de manera que si l' Espanya 'l veyia, diria en justa correspondencia:

—¡Pobre Baldiri!... ¡Pobre Baldiri!...

Lo segon personatge al revés, tot ho véu bonich. Es un tipo bellugadís com l' argent viu, té 'ls ulls brillants, y sempre l' hi ballan projectes pèl cervell. Es d' aquells que si 'l deixavan governar, éll sol arreglaria l' Espanya. Temps endarrera vá publicar un folleto de 16 planas, explicant la manera de salvar l' Hisenda.

Se anomena Valentí y es valent com éll tot sol.

Y are, avants de recullir la seva conversa perméti-me que 'ls presenti 'l tercer personatge: es un xicot de tretze anys que 's diu Emilio fill, de don Baldiri, s' ha examinat de segon any de llatí y vesteix jech de panyo blau ab botons daurats.

Escolta y calla.

—Donchs sí, diu don Valentí, vosté créu que no anirém may bè perque tothom vol ser ministre, y 'ls que son baix no pensan més qu' en fer la guerra als que son dalt, y aquests no pensan més qu' en defensarse y no poden treballar pèl bè del país.

—Sí, senyor, sí, aixó mateix ¡pobra Espanya!... Fà trenta anys que no succeheix altra cosa.

—De manera, don Baldiri, que si arribés á existir un govern verdaderament popular, apoyat per la gran majoria del país, no com are que 's falsifican las elecciones sino apoyat ab verdader entusiasme, ¿créu vosté que aniriam bè?

—Sí... pero aixó que diu es impossible, don Valentí.

—¿Impossible? Donchs jo tinch lo medi.

—¿Vosté?

—Jo, si senyor: un medi molt senzill.

—¡Pobra Espanya!... Perméti me que l' hi digui que no ho crech.

—Donchs escolti.

—Digui.

—De primer fassa 'l favor de dar-me foch... Y no estranyi que hi encengui un puro, perque en lo meu projecte, lo tabaco hi juga 'l principal paper.

—Ja dirá alguna gatada de las sévas.

—Vosté mateix, judiqui.

* * *

—Si jo fós ministre faria un gran acopio de tabaco. L' espanyol avants que tot, es fumador. Ab cigarros bons jo m' empenyo á ferlo seguir ahont vulga.

Donchs bueno, ja soch ministre (es una suposansa) y mano fer cigarros; ja 'ls tinch fets y 'ls poso á la venta. Si 'n surten de dolents que se 'ls fami 'l contractista, jo 'ls vull tots bons, tots triats, que 'l famador pugui pendre 'ls arréu, sense masegarlos. ¿Qué l' hi sembla 'l plan?

—Vaja dihent, qu' encare no veig ahont vá.

—Es molt senzill. Tot consisteix en posar aquests cigarros al alcans de todas las fortunas. ¿Se pagan are á mitj ral? Donchs jo 'ls vench á tres dos quartos.

Lo noy presta una gran atenció als projectes de don Valentí. Lo pobre don Baldiri encare no compren ahont vá á parar ab la baratura dels cigarros.

—Bueno, ¿y qué tenim després de aixó? pregunta don Baldiri.

—¿Qué tenim? Que no hi hauria á Espanya un sol fumador que no defensés al govern á péu y á caball; y com que la majoria dels espanyols fuma (está probat per l' estadística) tindriam que la majoria seria ministerial entusiasta.

—¡Bah!... ¡Bah!... ¡Bah!... ¿Y las missas, d' hont surtirian?

—¿Quinas missas?

—Home jo crech que 'l cigarros de mitj ral, á tres dos quartos no poden pas donarshi.

—Sí, senyor. En primer lloch disminuheria tots los gastos: llicenciaria l' exercit, perque, desenganyi's, espanyol bèn fumar no mou bronquicia.

—Ab aquesta economia no 'n tindria prou, don Valentí.

—Oh, y aumentaria 'ls ingressos.

—¿Pujaria la contribució com en Camacho? ¡A terra!...

—¿Qui l' hi parla de aumentar la contribució? Res d' aixó. Crearia un impost que pagarian tots los que no fuman.

—¡Uy!... Tampoch faria res.

—¿Perqué?

—Perque en las elecciones se confabularian contra de vosté, y 's gastarian lo que no tenen per tombarlo.

—¡Sí prou! Com que no tindrian vot.

—¿Los quitaria 'l vot?

—¡Vaya!... ¿Y donchs que 's figura?... Los espanyols se dividirian en fumadores y no fumadores. ¿Fumas? Vota. ¿No fumas? Fora vot.

* * *

Don Baldiri comensava á admirar lo plan del seu company.

Don Valentí se 'l mirava abayre triunfant.

Lo noy Emilio que no havia perdut una sola paraula de aquesta interessant conversa, exclamava:

—¡Ay papá que m' agradarial!...

—¿No véu don Baldiri? Fins las criaturas troban que aquest es un projecte gran.

—¿Y perqué t' agradaria? pregunta l' ex-progressista.

—¿Perqué?... ¿perqué?... Perque jo també votaria.

—¿Tú? .. exclama don Baldiri.

L' Emilio tornantse tot roig:

—Si... d' amagat del pare.

P. K.

LA INTERVENCIO.

l' hora en que 'ls madrilenys ne diuben molt demati, es dir á las nou tocadas, un tipo morenet com la Verge de Montserrat, adornat ab dos xavos monumentals y voltejant ab molt salero una magnífica vara de freixa, 's planta ab la major formalitat davant del portal de la casa ahont viu lo senyor Sagasta.

Un criat qu' está netejant los llautons de la porta tot entonant un ayre gallego, suspén la feyna y la cansó al veure semblant personatge, y 's queda mirantse'l com si l' hi dignés:—Bè ¿qué vols?

Lo desconegut ho comprén aixís, y responent á la tácita pregunta, exclama ab una véu que té una mica d' andalus y una mica de ca 'n Batlló:

—Busco l' amo.

—¡L' amo! respont lo criat: y ¿qué l' hi vols al amo?

—¿Y tú qué n' has de fer?

—¡Hola! Mucha cosa. Si no 'm dius per qué vens no entrarás.

—¿Qué no entraré? Mira, vés.. deixa 'ls trastets, que jo ja te 'ls vigilaré, y avisa'l. Digali que un gitano l' espera.

—¡Un gitano! Bona recomendació... desseguida dirá qu' entris

—Alsa, alsa; pocas rahons. Digali que soch... l' embaixador d' Egipte.

Lo criat se 'l mira ab certa compassió y 's fica per dins.

Passan dos minuts.

—Endavant, ja pots entrar; diu lo lacayo trayent lo nas per l' extrém d' un corredor.

Lo gitano entra. Atravessa, guiat per lo lacayo algunas salas y saletas, y per fi 's troba davant del despaig del president del ministeri.

—Es aquí; diu lo criat senyalant una porta.

Lo gitano l' empeny sense fer compliments, y 's planta dintre.

En Sagasta, sentat darrera de una taula, examina ab curiositat al original personatge y entre 'ls dos s' entaula 'l següent diálech:

GITANO.—(Asseniantse davant de 'n Sagasta). Sense retóricas, preneh asiento. De la Créu Cuberta aquí hi ha un bon passeig, y estich una mica cansat.

SAGASTA.—Procuréu despatxar aviat perque tinch feyna...

GITANO.—Desseguida... sino que ara mirava una cosa.

SAGASTA.—Sapiguémla.

GITANO.—¡Ca, res, una tonteria! Mirava 'l seu tupé, que no es pas tant alt com fan corre.

SAGASTA.—¡Oh! (Rihent) Tantas cosas diuhen de mi que no son veritat. Pero, vája, ¿qué voléu?

GITANO.—Ja veurá, vosté ja sap lo que passa á Egipte; vosté ja sap que allí, gracias á una tafaneria dels inglesos, tot está cap-girat y que ara 'l concert europeo s' ha proposat arreglar lo desconcert egipci...

SAGASTA.—Si, si; ja ho sé: acabéu depressa...

GITANO.—Home, ara tot just comenso. (Posant la gorra sobre la taula). Dispensi que 'm tregui la gorra... aquí hi fa molta calor.

SAGASTA.—(Somrient.) Estéu dispensat; endavant.

GITANO.—Resulta, pues, que tots los gitanos del plá de Barcelona vam reunirnos l' altre dia pera tractar de las cosas d' Egipte, com á descendents d' allí y directamenta interessats en tot lo que als nostres germans se refereix, y després de quatre paraulas molt bèn ditas, vá acordarse enviar un representant que vingúes á veure 'l á vosté per ferli avinent lo nostre modo de pensar. Aquest enviat soch jo...

SAGASTA.—(Inclinantse ab socarroneria). M' alegro de coneix 'l.

GITANO.—Ara que sap ja lo que aquí represento, puch parlarli ab tota franquesa. ¿Es veritat que totas, ó la major part de las naciones, pensan intervenir en los assumptos d' Egipte, envianthi si convé homes ab aynas?

SAGASTA.—Si, en efecte: s' ha parlat d' aixó.

GITANO.—(Donant un cop de vara á la taula). Pues nosaltres no ho volém. ¿Ab quin dret s' hi ha de ficar Alemania? ¿Qué t'è que veurehi al Egipte? ¿Ab quin dret s' hi ha d' embolicar la Fransa? ¿Per qué t'è quatre pams de terra á la India? ¿Ab quin dret ha de intervenirhi 'l Inglaterra? ¿Per qué t'è por que 'l hi tapin lo canal? Pe 'l meu modo de veure, l' única nació que déu y pot intervenirhi es Espanya.

SAGASTA.—(Obrint los ulls desmesuradament). ¿De veras?

GITANO.—Si senyor. Espanya, á més de las sévas possessions de l' Oceania que l' hi donan lo dret d' intervenció, t'è en favor seu la circumstancia de ser lo país del mon ahont hi ha més gitanos, que es com si diguessim qu' es allí ahont hi ha més egipcis.

SAGASTA.—Bé, y aixó ¿qué t'è que veure?

GITANO.—(Donant un altre cop de vara á la taula).

¡Malvinatje! Molt y molt t'è que veure. Los que tenen dret á la intervenció en las cosas d' un país son, primerament, los fills de la terra. Aixó es indisputable. Pues bé; nosaltres, gitanos espanyols, nosaltres, branca directa y principal de la familia egipcia, venim á trobarlo á vosté com á nostre tutor y protector, y l' hi demaném que arregli lo desgavell de la nostre patria, interveninhi, no per ajudar á las demás naciones á clavarnos llenya, sinó empaytantlas á totas ellas, y fent que á Egipte no ondeji més que 'l pabelló espanyol, que ja vé á ser lo pabelló gitano.

SAGASTA.—¡No es pas res lo que 'm proposéu! ¿Jo colocalme frente á frente de las demás naciones? ¡Imposible!

GITANO.—Vaja, no 's fassi tan poch favor. ¿Véu aquesta cadira? (Signant ab lo peu una butaca). Pues suposi que 'm fa nosa. (L' hi dona una puntada de peu y la butaca roda per terra). Tingui; ja no me 'n fa.

SAGASTA.—(Somrient). ¡Oh! Las naciones no son cadiras. Aquest trasto no dirá res, pero si fos una nació, ara s' alsaria y me 'n veuria un embull.

GITANO.—Si s' alsava, ab un' altra puntada de peu la veuria altra vegada á terra. Los desordres d' Egipte afectan especialment als interessos d' Espanya y las demás naciones, al tractar de ficarshi, ofenen directamenta la dignitat espanyola, porque es lo mateix que si 's fiquessin á Madrid.

SAGASTA.—Jo no hi havia atinat ab aixó. De tots modos, ho pensaré una mica y després ho consultaré ab los meus companys.

GITANO.—¡Aixís m' agrada! (Alsantse y disposantse á sortir). Tóquila; si decideix seguir los nostres concells, fassi 'l favor d' enviarme quatre ratlletas, porque hi ha varios gitanos que pensan oferir los seus serveys al govern.

SAGASTA.—¡Cóm á soldats?

GITANO.—¿Vol callar? No senyor: com á gitanos. Esquilarém de franch tots los matxos, mulas y gossos del exércit espanyol...

SAGASTA.—¡Bravo! Aceptat...

GITANO.—¡A lante! Quedém aixís...—FANTASTICH.

DIMECRES vá ploure casi tot lo dia. Y l' edifici de Sant Gayetano ahont s' albergan los jugats de Barcelona, que per més senyas está ple de goteras y esquerdas, vá omplirse d' aygua. Las causas ván corre un gran perill: lo perill de tornarse papers mullats.

En lo despaig de un escribá, vá calcularse que hi rajavan dos plomas d' aygua continua.

Si la pluja hagués continuat molt, s' hauria vist lo que no s' ha de veure may: la justicia ab l' aygua fins al coll.

Segons un periódich ministerial, que déu saberho, actualment hi ha fam á Andalusia, y á molts punts de Aragón, de Extremadura, de la Mancha y fins de Catalunya.

Segons un' altre periódich ministerial, que també déu saberho, lo ministre de Marina es á Comillas, en Sagasta á Ayguas Bonas, l' Alonso Martinez á San Sebastian, lo Marqués de la Vega d' Armijo vá y vé de la Granja, en Venancio Gonzalez fá molts visitas á Lillo, en Leon y Castillo viatja per Fransa, y en un petit viatge que ha fet á Galicia l' Albareda, l' empresa del carril no més que per obsequiarlo ab cinch banquetes, s' ha gastat la friolera de 50,000 pessetas.

Y are lliguin caps. Los uns tenen fam y 'ls altres prenen banys per agafar gana.

Ja 's coneix que governa la fusió. La pobra Espanya s' está fonent á corra-cuyta.

Italia t'è un presupuesto de marina més petit que 'l nostre.

Y no obstant, nosaltres tenim pochos barcos y dolents mentres que Italia t'è verdaderas esquadras.

Los nostres libre-cambistas podrian donarnos un remey.

Proposar que importessim un ministre de marina italia.

Una carta de Gandesa que publica *La opinion* de Tarragona, tracta de reptarnos per lo que varem dir respecte á l' elecció de 'n Pere Anton Torres, que diu que ha sigut espontánea, porque tot lo districte 'l vol y está agrahit als seus serveys.

No volém discutir en materia de gustos; pero ab una pregunta y una juguesca crech que tancarém de cop.

Pregunta: ¿Perqué quan governava en Cánovas, los mateixos electors de Gandesa que are votan á n' en Torres, van votar á un diputat conservador?

Juguesca: Quan s' hi vol jugar lo corresponsal de la *Opinion*, que 'l dia qu' en Cánovas torni á governar, los electors de Gandesa no elegeixen á n' en Pere Anton Torres?

¿A nosaltres vol esplicarnos aquests misteris?

Per certas cosas, no hi ha cap país al mon com los Estats Units.

Vá morir temps endarrera un ricatxo, y compadescut de las donas, que per no haver nascut guapas no troban nuvi, vá deixar un llegat de 500 duros, per adjudicarse cada any á la minyona més lletja de la ciutat.

Los executors testamentaris fixantse en una tal Miss Jackson varen anar á oferirli 'ls 500 duros.

Pero la tal nena, prenent peu de que declarantla indirectament la més lletja l' hi feyan perdre las proporcions de casarse, ha entaulat un plet contra 'ls executors testamentaris, reclamantlos danys y perjudicis.

¡Quin tip de riure 's déu fer lo testador desde l' altra vida!

Un periódich de Madrid publicava diás endarrera un telegrama que semblava un toch de rebato.

Deya aixís:

—San Juan de Luz (tants d' Agost). «El fiscal de imprenta sale precipitadamente, llamado por el ministro á denunciar periódicos.»

Al ménos á Madrid es un gust. Allá avisan per telégrafo. Aquí 'ls voldria veure als periodistas madrilenyos. Aquí encare no hém girat la galta, que ja hi tenim la plantofada.

Es bonich lo que passa ab la qüestió d' Egipte. Lo Sultan declara traïdor á Arabi, y Arabi declara traïdor al Sultan.

En este mundo traïdor nada hay verdad ni mentira: todo es segun el color del cristal con que se mira.

Al Retiro de Madrid dos fulanos s' espolsavan l' esquena y l' ministre de la Governació tingué de descompartirlos.

En vista d' aixó proposém una cosa. Qué á cada pareja de polissons se hi agregui un ministre de la Governació.

Los conservadors ván dividir als espanyols en legals ó ilegals.

En Camacho, pels efectes de la contribució territorial, divideix als pobles de la Peninsula en dos categories: uns que pagarán lo 16 per cent del valor de la renda y uns altres que seguirán pagant lo 21.

Pagarán lo 16 aquells pobles qu' en las fullas de amillament hajan presentat un augment considerable y continuarán pagant lo 21 los pobles que no presentin un augment ostensible.

Més clar: los pobles que paguin lo 16 per cent, conatats los augments, resutará que pagan més de lo que pagavan quan contribuian ab lo 21 per cent. Brometas per aquest istil no las fan sinó 'ls pobres.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—De Granollers nos escriuhen dantnos compte dels escándols que al hostal de rosaris ab pinyols de oliva del Hort de Getsemani. Avisém als pobles per hont se presenti, porque 'l vigilin si volen divertirse, sobre tot á l' hora de ficarse al llit.

Lo poble de Artés está assedegat y sense feyna. L' única fábrica no pot anar per falta d' aygua, y 'l poble no pot beure per haverse estroncat la font. Únicament l' Arcaide trenca la poca aygua que hi ha á la riera y rega unas hortas de la seva propietat. L' autoritat d' Artés déu dir:

—Soch ó no soch arcaide? L' arcaide y l' rector de Musara (Tarragona) lo dia de la festa major no ván voler que la música toqués, per qual motiu no vá haberhi ball. Es molt trist que 'l rector y l' arcaide fassan ballar al poble d' aquest modo.

L' ÚLTIMA PESSETA.

¡Adéu, hermosa llauneta!
¡Adéu ja per sempre adéu!
Tú ets la darrera pesseta
que jo he portat sobre meu.
Totas las tévas amigas,
encallantse allá y allí,
després d' un munt de fatigas
han anat fugint de mí.
¡Que amarguíssima, que trista
es una separació!
¡Tenir de perdre't de vista
per sempre, sens remissió!
¡Pensar que pots dar tants gustos!
¡Pensar que tú sola vals
trenta quatre quartets justos,
cent céntims ó quatre rals!
¡Adéu, bossinet de plata!
¡ay, adéu!
Ja may més podré encantarme
tot escoltant lo drinch teu...

Fá alguns anys jo treballava
sense perdonar fatich...
¡Infelis de mí! Pensava
arribá un dia á ser rich.
Marcadas y rodonetas,
ara dugas, ara tres,
anava apilant pessetas
com aquell que no fá res.
Jo las mirava brillantas
y deya fent as soná:
—Quan ne tingui no sé quantas
¡vés qui me la empetará!
Y més de quatre vegadas,
somiava tota la nit
vols de monedas aladas
que queyan sobre 'l meu llit.
¡Ay, hermosa pessetona!
¡Que distant
estava jo de pensarme
lo trist final del meu plan!

Quan ja casi realisava
ma ilusió poch-á-poquet,
vé un dia un senyó y 'm clava
pe 'ls nassos un paperet.
¡Era 'l primer cop que veyá
papers de contribució.
«Import del trimestre, deya:
tres cents rals» y punt rodó.
Poch temps després, xano, xano,
vé un subjecte molt atent
demanant, tot campetxano,
un altre dret diferent.
Luego venen á cobrar me
la contribució dels llums,
y per fi vé á saludarme
la xeringa dels consums.
¡Ay pesseta! ¡Que 'n sufría
de torment,
veyent que 'ls diners volavan
d' un modo tant sorprendent!

Ara paga per la dreta,
ara á baix, després per dalt,
la mèva bossa ¡pobreta!
vá agafá un dolor mortal
Per altra part las entradas
varen reduhirse també,
y entre dadas y tomadas,
vareig quedar sense ré.
Lo govern sempre impassible
continuava demanant,
y 'l meu ventrell, inflexible,
m' obligava á anar meñjant.
Total: que rodant la bola,

sempre empaytat per la sort,
vas vení a quedar-te sola,
pessetona del meu cor...
Tú ets la darrera, tú ets l'última...
¿Qué faré?
¿Cóm trobaré la manera
de gastarte prompte y bé?

¿Si 'n comprava un pá de lliura
y algo per acompañá?
Sí, vaja... total per viure
un dia més: ¿y demá?
¿Y si anava á comprar puros,
fumantme'ls tranquilament?
¡Ay, la mare! ¿Quins apuros!
¿Tabaco? .. Es massa dolent...
¿Y si anava á una cantina
y vinga enpiná 'l porró?
No; diu que al ví hi ha fuixina,
y potser no 'm fora bó.
¡Basta! Prou encaparrarme.
Prou duptes, ja ho tinch pensat:
ó tú vindrás á salvarme,
ó tú 'm deixarás pelat.
¡Adén, hermosa pesseta!
¡Bona nit!
Vaig á colocalte tota
á la rifa de Madrid.

C. GUMA.

NA colegiala vá enamorarse del forner que provehia de pá 'l colégi. Y no trobant manera de casars' hi, vá determinar fugir ab éll.
Pero com que á la porteria se 'n haurian adonat, vá ficarse dintre del cove, y 'l forner, després de teparlo ab la flassada, y carregantse 'l á l' espatlla, vá sortir com si tal cosa.
—¿Qué 't sembla l' aventura? preguntava un subjecte á un altre que també 's vá casar ab una colegiala, que fugí de casa, y are viuhen molt malament.
—Que vols que 'm sembli: que si l' hi passa lo mateix que m' ha passat á mí, 'l pobre forner ja te pá per tota la vida.

Una frasse, ab motiu de las dificultats parlamentarias que hi ha hagut á Fransa per formar govern: «Quan no pot trobarse una solució, es necessaria una di solució.»

No passa dia sense que á Madrid hi haja un crim ó altre.
Robos, assassinats, fratricidis, suicidis, etc., etc.
Y després dirán qu' en Camacho es un gran ministrel!
A horas d' are encare no ha pensat á posar una contribució sobre 'ls crims.

Ja fá divuit mesos que governan los fusionistas.
Si la Campana de Gracia fós lo periódich oficial del poble, hi posaria un sueto que diria: «La nació espanyola ha entrat en lo XVIII més del seu embrás.»

Don Carlos Frontaura se 'n ha anat á Cauterets.
A Cauterets s' hi troba actualment en Cánovas del Castillo.

Sent l' un y l' altre tant lletjos que la competencia 's fan, si en la bañera se encuentran iqué de cosas se dirán!

La Crónica y la Vanguardia tractan de godos als correligionaris de la Reconquista.
D' aquesta manera, si 'ls de la Reconquista son godos, éls ab bonas paraulas se diuhén moros.
Y ho son: moros de cuyna.
De la cuyna del presupuesto.

Lo general Martínez Campos es l' únich ministre que s' ha quedat á Madrid.
S' ha de confesar una cosa.
Es ministre tant á gust, que la mateixa afició no l' hi deixa sentir 'l istiu.

Los emperadors de Austria y Alemania s' han fet una visita y han celebrat una conferencia.
Comentari per partida doble:—¿S' acostan? Senyal que tractan d' entendre 's.
¡Pero qui sab mare de Dén! Los que volen estirarse 'ls cabells també s' acostan.

Inglaterra preten exercir sobre Egipte una especie de protectorat.

La manera que ha tingut de comensarlos á protejir, per medi del bombardeig de Alejandria, es molt xocant.

Se sembla á la protecció del pastor al seu remat: protegeix als béns; pero 'ls esquila y quan están grasos los porta al escorxadador.

L' home locomotora del qual ja vaig parlarlos en un altre número está cridant l' atenció de Madrid. ¡ Se 'n vá de Aranjuez á Madrid en pocas horas, y are ultimament ha fet una posta ab un caball; á veure qui correria més.
De manera que l' home locomotora, per altre nom M. Bargassi, es un home que *deixinlo corre.*

Hi ha gent encare ben salvatje.
Trobantme en un punt de banys de la provincia de Tarragona, vaig preguntar á un xicot de uns catorze á quinze anys fill del país:
—Noy ¿qué no vas á estudi?
—No puch anarhi.
—¿Per qué?
—¿Véu que no sé de lletra?

Llegeixo en un periódich:
«En varios puntos de la Península sientense estos dias temblores de tierra.»
¿Cóm no ha de tremolar la Península, ab tants recaudadors de contribucions y comissionats de apremis?

A Lebrija (Andalusia) l' autoritat vá donar treball á 70 jornalers sense feyna.
Y 'ls 70 jornalers quan van tenir treball van declararse en huelga.
—¿Pero que 'ns héu tornat ximplés? los deya un capatás. ¿Y donchs que voléu?
Resposta dels jornalers:
—Lo que volém no es treballar, sinó guanyar lo jornal.

Aquests 70 jornalers serian bons per ministros fusionistas.
Per cobrar sis mil duros cada any, abandonar lo despaig y anarse 'n á pendre banys, també servirian.

Un amich solter á un altre qu' es casat:
—M' han dit Joanet que á casa téva la senyora dú las calsas.
—Segons y conforme.
—¿Donchs es veritat?
—Jo t' ho diré en pocas paraulas: á casa 'ns regim pèl sistema constitucional: la senyora reyna; pero no governa.

En Bismark sembla que ha tingut un atach de dolor reumátich, haventse retirat á la séva torre de Varzin.
Pero tingan en compte una cosa: y es que 'ls dolors reumátichs de 'n Bismark no s' han de pendre al péu de la lletra.

Devegadas fá veure qu' está malalt per distreure l' atenció; y quan se retira á la torre de Varzin es que alguna se 'n pensa.
Veyám si de l' excusa que are dona de tenir dolor reumátich, ne sortirá que la nació que méns s' ho figura, tinga de ferse las fregas.

Un pobre home cansat de demanar un empleo sense poderlo obtenir, un dia s' empipa y 's clava un tiro.
A la butxaca 'l jutje l' hi troba aquesta nota:
«No donguin la culpa á ningú de la mèva mort. Cansat de demanar un empleo, m' hi clavav un tiro porque 'm coluquin, may siga sino al cementiri.»

En un quartel, lo dia de l' entrada en caixa, entre un sargento y un quinto una mica dú d' orela s' entaula la següent conversa:
—¿Cóm se llama V.?
—Infanteria.
—¿Cóm?
—Artilleria de plaza.
—Me pareces muy bruto.
—Aqui tiene V. el certificado.

—Mira qu' es un quento aixó dels carrils: l' una desgracia darrera del altra.
—¿Y aixó? ¿Qué hi ha hagut?
—Que avuy... lo tren del mitj dia...
—Qué ¿Un xoque? ¿Un descarrilament?
—Pitjor, home, pitjor: m' ha portat la sogra.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ad-mi-ra.
2. ANAGRAMA.—Presa-Pares-Persa-Peras-Repas-
Aprés-Pesar-Aspres.
3. CUADRAT NUMÉRICH. 4 8 1 6 5
1 6 5 4 8
5 4 8 1 6
8 1 6 5 4
6 5 4 8 1
4. CONVERSA.—Casino.
5. GEROGLIFICH.—Home petit carregat de posturas.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Quatre Quartos, Canari y Xarello; n' han endevinadas 4 Agustineteta Tarrat y Llambrugas; 3 Ramon Romanisquis; 2 Un Jesuïta, Simon de Lourdes, Tirteo y Mister Brókil, y 1 no més T. I. T. y Pau de la Senalla.

XARADA.
En Total, fill de 'n Parés
mal está des' que caygue,
y al preguntarli que tē
—Hu-inversa-dos al revés
tersa, respon molt seré.
LLARCH Y PRIM.
CONVERSA.
—¿Sabs qui 's casa Serafi?
—Ignaci, no sé ningu.
—L' Albert.
—¿De veras? ¿y ab qui?
—Ab la...
—¿Qui?
—Ho hém dit jo y tú.
UN TAPÉ Y F. DE T.

PREGUNTA ARITMÉTICA.
¿Pot formarse lo número 100 empleant no més la xifra 1 repetida tres vegadas?
¡¡...!!

ROMBO.
O
O O
O O O
O O
O

Cambiar los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan: Primera ratlla: una consonant que sembla un nom de senyora.—Segona; nom de senyor en inglés.—Tercera: festa espanyola.—Quarta: lo que més incomoda als executors d' embarchs.—Quinta: població catalana.—Sexta: un peix.—Séptima: una consonant predilecta dels que beuhén massa.
BOHEMICA.

GEROGLIFICH.
LOBO
IPIA
X
TIGRE
SIMON DE LOURDES.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Llambrugas T. I. T., Quatre quartos, Salamero, E. Gabarró, Tomás Bordet, Un Llorito Real, Papataclús y un de Sant Andreu.
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y lampoch lo qu' envian los ciutadans Calsacurta, Agustineteta Tarrat, M. C., Mestre Aburrit, Un catalá, Gatchambetche, Joan del enga, Knoblich, C. G. E., J. Maristany, Joan Delor, Ciri-neo, Patatas y Un ninot de pega.
Ciutada J. T. y B.: Las xaradas ja las haviam rebudas y crech que fins publicadas.—Mister Jhonson: L' oriental arregladeta podra insertarse.—A. D. Gracia, Madrid: L' hi agrahim que 's recordi de nosaltres; pero las principals noticias que 'ns dona ja las hém insertadas.—Llarch y Prim: Hi anirá un anagrama y un trencacloscas.—Noy de profit: Id lo que veste 'ns envia.—E Gabarró: Podra insertarse un parell de epigramas: alguns per massa verts ne podran anarhi.—Simon de Lourdes: Publicarem trencacaps y conversa.—Ramon Romanisquis: Id. trencacaps y mudansa.—ciutadans E. R. Musara: J. M. Artés y M. N. Granollers: Quedan complascuts.

LOPEZ, Editor.—Rambia del Mitj, 20.
SARCELONA: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23

LOS PÉUS DEL INGLÉS.

Un nou colòs que per la séva mala sombra, no pot anar «ni ab rodas.»